

aj szokat
Ebben
lő, tehát
Hiszen
többször
kor nem
rülne ki
s Odön.
czártól?
va, csak
Istennek,
a másik
r. Mivel
az egyes
lyet fog-
Hiszen a
szó telik.
marad a:
ed, sem,
még egy
gel meg-
t a nevét
l magára
. A kitű-
Regdony
egy-azon
s. — Több

mészet
akkor
emberi
ek ki
is a
konok
köny-

F. b.

v.: Simon-
lma (Rác-

velei, mint
formának,
F. b.

.
ten.

KIS LAP

... DELI IFJU LÉPETT KI. (Lásd a 283. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 18. szám. Ara negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. május 2-án,
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

VILLÁM-SUGÁR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —
(Képekkel.)

Irta *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

II.

(Az elvesztett varázs-szer. — Alfréd és a szürke medve. — Vis-tu-vis és Villámsugár küzdelme a szürke medvével. — Az őrtüz mellett. — Vis-tu-vis elbeszélése.)

ALAMENNYIEN tárgult tüdővel szív-
ták a bivaly-fű, prairie-rózsa és
liliom illatától átfült reggeli
levegőt és a minden felől fel-
röppenő tarka madarak nézdelése közben
eltelt az idő. Jó-formán észre sem vet-
ték, hogy a nap szépecskén nyugovóra
kezd hajolni, és a trapper jelt ad a meg-
állásra.

A főnökkel tartott rövid tanakodás után
egy sziklás szakadéokban ütötték fel tanyá-
jukat és csak-hamar fellobogott a barátság-
os tábori tűz, melynél kávé forrott s
antilop- és szarvas-szeletek süstörögtek,
étvágy-gerjesztő illatot árasztva.

Feri észre vette, hogy a főnök saját-
ságos tekintetet vet a Budaival beszélgető
trapperre; s midőn ez észre vette, mind
a ketten félre vonultak; de Feri jól hal-
lotta, amint Villámsugár az ő zengzetes
hangján megszólalt.

— Hugh! Rossz előjelek mutatkoznak,
atyám!

— Ugyan no! Az én testvérem fia tré-
fál. Elegen vagyunk kipróbált, harc-edzett
férfiak!

A főnök komolyan rázta szép, nemes-
vonású fejét.

— Atyám, Vis-tu-vis! Fejünk fölé fekete
felhők huzódnak. Krisztekúm *) jóságos
arca elfordult tőlünk!

— Mit akarsz ezzel mondani sagamore?
Eddig még sem a varju, sem az asszi-
nombra és teton-indiánok nyomaival nem
találkoztunk.

*) Az indiánok szerint az Isten, vagyis a nagy
szellem, amint ők nevezik.

— Vigyázzon az én atyám! Ezt talál-
tam ni!

Ezzel egy szarvas-idegre kötött, tarka
tollazatu kitömött madárkát nyomott az
öreg kezébe.

— Ez az elvesztett medicina *) rosszat
jelent. Atyámat veszély fenyegeti ebben
az utban. De Villámsugár és harcosai
éberem fognak örködni atyám drága feje
fölött.

Feri csodálkozva látta, hogy a trapper
bátor arca az elszakadt szarvas-ideg
láltára egészen elhalványul. A trapper
mély sóhajjal rejté inge alá a megtalált
ereklyét; de azután, mint ha semmi sem
történt volna, szokott nyugalmát vissza
nyerte.

— Nem tudtál jobb tanya-helyet keresni,
Béke-szerző? A szomszédos szakadék tele
van barlanggal és üreggel . . . A szürke
medve szereti az ilyen helyeket, mondá
evés-közben Crawford.

— Olyan helyet köll választanunk, ahol
megtámadtatás esetén védelmezni tudjuk
magunkat, felelte a másik.

E közben a vidor és könnyelmű termé-
szetű Alfréd: jóllakva, kényelmesen leheve-
redett a tűz mellé; és midőn látta, hogy
tréfáival semmiképp sem tudja felvidítani
magába mélyedt nagybátyját, elő kereste az
egyik iszákból a harmonikát és vidám dalo-
kat kezdett játszani.

Ekkor intézte a trapperhez Crawford
azt a kérdést és Alfréd nevetve kiáltotta
közbe:

— Csak hadd jöjjön a Kaleb! Majd meg-
tanítjuk tánczolni! . . . És tovább játszott.

T. i. Kalebnek nevezik a fehér vadászok
a mezőségek félelmes rémét, a rettenetes
szürke medvét, mely nagyságra, erőre,
de legfőképp vadságra nézve, jóformán
felülmulja a kerek föld minden ragadozó
vadját.

E pillanatban a kikötött lovak és ösz-
vérek között roppant zavar és tombolás
támadt. Ijedten horkoltak, nyeritettek és

*) Vagyis varázs-szer.

kötő-fékjeiket rángatva, akartak elmene-
külni.

— Hugh! A szürke medve! suttogá
villámló szemekkel a fönök, íve és nyíl-
vesszői után kapva.

— Az Istenért, senki ne mozduljon!
Különben senki nem menekül közülünk!
A medve egy öszvérrel vagy lóval is beéri,
mert ki van éhezve, suttogá a trapper
és fegyvere kakasát felhúzza, készült a
netáni védelemre.

Az állatok rémülete e közben tető-fokát
érte. Halálos félelmet tolmácsoló vésznyeri-
tésük rémesen hangzott az éj leplebe bur-
kolt tájon.

A bikával versenyző nagyságu vadállat
ezalatt már egészen közelükben czammogott
s két lábra állva, fújtató szuszogással
szívta be és hörögte ki a levegőt . . .

Az égő tüzek rémes világitásánál, mint
valamely pokolbeli csuda magaslott fel
iszonytató nagyságában. Ujjnyinál jóval
hosszabb, aczél-kemény körmei a gypet ha-
sogatták, bozontos szőre közül égő parázs-
ként villogtak elő vad lángolásu szemei és
vörös nyelve akkora fogak közül lógott elő,
minők a vadkan agyari. És vér-szomjasan
csattogtatta össze a fogait.

Az első pillanatban a legbátrabbakon
is borzongás futott végig. Senki sem moz-
dult.

Alfréd azonban, midőn az első rémület-
ből magához tért, könnyelműen elbizakodva
a mellette lévők hibázhatatlan fegyverében,
villám-gyorsan felragadta puskáját és mi-
előtt valaki megakadályozhatta volna, rá-
sütötte a szörnyetegre.

Lövésére földet rengető dühös bömbö-
lés hangzott fel s szikla-darabok föld-zápor
gyanánt röptültek szerteszét, a szétrugott
táborúzt üszkével vegyesen.

— A barlangba! A barlangba! harsant
Béke-szerző hangja, mit fegyverének roppa-
nása és süvítő nyil-szisszenés követett.

A bikányi szörnyeteg azonban a kapott
sebektől feldühödve, a már ekkor, tábora
közepébe vetette magát és a mázsá-
nagyságu szikla-darabokat könnyű pelyhek-

ként félre szórva, utánuk nyomult a bar-
langba.

— Világot! Világot! Sziven köll talál-
nom, különben elvesztünk! szólott sebesen
a trapper, mire Villámsugár gyorsan meg-
gyujtva a fenyő-gyantából és szarvas-faggyu-
ból készült szövétneket, hosszú késével kezé-
ben a földre feküdt; a trapper pedig fél-
térdre ereszkedve vette célba a fenevadat.
(Lásd a képet a 277. lapon)

A medve ordítása menydörgésként zugta
be a barlangot és rettenetes talpait
emelve támadt rájuk, de a világosságtól
elvakulva, csak a barlang falajt találta.
A másik perczen aztán újra eldőrdült az
öreg vadász fegyvere, mire a medve mint
ha villám sujtotta volna, össze rogyott.
Villámsugár kése aztán megadta neki a
kegyelmes döfést.

— Hála legyen a magasságbelinek! . . .
szerencsésen megmenekültünk, mondá mély
megindulással. Ritka szerencsés lövés volt,
sagamore! Igaz, golyóm sohasem hibázza
célját, de a szürke medve ritkán esik el
egy golyótól. A te nyilad is erősen meg-
sebezte.

Alfréd, szintén részt követelve a dicső-
ségből, büszkén állt oda eléjük; de az öreg,
haragtól rezgő hangon, így rivalt rá:

— Könnyelmű engedetlenségével mind-
nyájunk életét kockára tette! Hogyan
mert, tilalmam ellenére, rálőni? Ez egy-
szer megbocsátjuk engedetlenségét; de ha
jövőre csak egy hanggal is vét a parancs
ellen, kirekesztjük a körünkből és magára
hagyjuk. Ez a vadon törvénye. Aki nem
engedelmeskedik, az . . .

— Az halált érdemel! mondá, fenyegető
tekintettel emelve fel tomahaakját Villám-
sugár is. Olyan komor ünnepiesség rez-
gett hangjában, hogy Alfréd, minden elbi-
zakodottsága daczára is megreszketett.

Budai szintén szigoruan megróttá Alfré-
det, aki ilyen hangot szelid lelkű nagy-
bátyjától még sohasem hallott. Megalázva,
mérgeesen huzódott félre, mert szörnyen meg-
bántva érezte magát tizenhét éves ifjú
méltóságában.

— Lásna, mit mivel engedetlenségével! Ha nyugton marad, hát csak egy öszvé-
rünk bánta volna, míg így hármát tépett
szét a feldühített bestia, szólt szemre há-
nyó hangon a vissza térő trapper, ki a
megijedt állatokat lecsendesítve, Villám-
sugárral együtt hozzá látott a Kaleb érté-
kes bundájának a lefejtéséhez.

— Hadd segítsek én is, John*) bátyám.
Értek ám hozzá! szólt készségesen oda
ugorva Feri, aki dolgait végezve, legörö-
mestebb az öreg oldala mellett szeretett
időzni.

Ez örömmel látta és teljes szívéből vi-
szonozta Feri ragaszkodását.

— Derék fiu vagy! bölintott barátság-
osan. Láttam, milyen bátran szorongattad
apádnak rád maradt vadász-kését. Saga-
more, ajándékozzuk a kaleb bundáját Feri-
nek. Jól esik, majd neki az a pár dollár,
melyet Budai uram fog érte fizetni.

A főnök készséggel belé egyezett és tüzes
szemeinek nyájas tekintetével viszonzta
Feri köszönő szavait.

E közben mindenki lenyugodott, s mivel
esőre hajlott az idő, aki csak tehet-
te, mind abba a száraz barlangba huzódott,
hová a málhákat helyezték. A trapper
azonban egy félre eső szikla-mélyedésbe vo-
nult, honnan az egész tábort és környékét
szemmel lehetett tartani.

— Örködnünk kell szigoruan, de te csak
feküdj le, sagamore! Az én öreg szemeimet
ma, Isten tudja miért, kerüli az álom, szólott
a trapper nagy fa-hasábokat rakva a tüzre.

— Hadd virrasszak én is, John bátyám!
Ugy szeretek kigyelmed mellett lenni, kérte
Feri és melléje telepedve, némán hallgat-
ták az éj sötétjében nyugvó mezőségnek
ünnepies csöndjét, melyet az alvók halk
lélekezésén, s teher-hordó öszvérek álmodozó
vihogásán kívül, alig zavart meg egyéb hang.
Csak néha-néha hangzott alá egy-egy észak
felé vonuló vad hattyú-csapat harang-szó
forma zugása és a tábor körül ólálkodó
réti farkasok keserves üvöltése.

*) János.

— John bátyám, szólalt meg végre
Feri, kigyelmed fehér és keresztény
ember . . .

— Mégis hiszek némely indiánus babo-
nában, ezt akarod mondani ugy-e? Ah,
fiam! Ha valakit indiánusok nevelnek és
annyi ideig tartózkodott közöttük, mint én:
az, ha keresztény is, mégis ragaszkodik
szokásaikhoz és erkölceikhez, felelt a trap-
per, bánatos, megindult hangon . . Várj,
elmondom életem történetét; de ne szólj
róla senkinek.

Nem tudom, melyik nemzet fia vagyok;
csak azt tudom, hogy szüleim szintén be-
vándorlók voltak és messze a Misszuri felső
ágánál telepedtek le. A vér-szomjas nava-
joesek, egy éjjel tanyánkra törve, mindenkit
legyilkoltak, csak engem, bölcsőbeli csecse-
mőt hagytak életben s vittek magukkal,
Isten tudja mi célból?

A navajoesek főnökének, Dörgő-felhőnek
a felesége ápolt mint csecsemőt s együtt
háltam az ő fiacskájával a közös nyirfa-héj-
bölcsőben, melyet minden nap friss zsálya-
levéllel béleltek ki. A navajoesek örökös
hadban állottak minden törzsszel s az idő-
ben épp a fekete lábuaik törzsével kezdték
meg az ellenségeskedést.

A fekete-lábuaik főnöke, mivel harcosai
jó időre távol voltak, értékes kezeset akar-
ván szerezni, ellopatta Dörgő-felhő fiát; de
a sötét éjszakában engemet loptak el he-
lyette. E cserét a nagy szellem különös akaratának
tulajdonitván, Szökellő-gim is fiá-
nak fogadott és áldott jó neje, Galamb-szem
egyforma szeretetben nevelt fiával, Villám-
sugár atyjával együtt.

Itt az öreg tekintete egyideig szeretet-
tel s elérzékenyedve pihent a közelük-
ben alvó főnök takaróba burkolt férfias
alakján.

— Ugy ám, gyerek! . . az ő vitéz apjával
nevedtünk, az ő vigvámjában lakom most
is, és a régi szép napok emlékezete még
ma is azok varázsával tölti el lelkemet . .
Villámsugár engem atyai barátjaként, atya
tej-testvéreként tisztel és szeret; hiszen én
is hordoztam őt karomon, én tanítottam

meg végre keresztény

ianus babo-
gy-e? Ah,
nevelnek és
ük, mint én:
ragaszkodik
elelt a trap-
yon . . Várj,
de ne szólj

fia vagyok;
szintén be-
Misszuri felső
zomjas nava-
ve, mindenkit
sóbeli csecse-
k magukkal,

örgő-felhőnek
nőt s együtt
ös nyirfa-héj-
friss zsálya-
oések örökös
zsel s az idő-
sével kezdték

vel harcosai
kezest akar-
felhő fiát; de
loptak el he-
különös aka-
lő-gim is fiá-
Galamb-szem
áával, Villám-

deig szeretet-
a közelük-
urkolt férfias

ó vitéz apjával
n lakom most
lékezete még
l lelkemet . .
útjaként, atyja
ret; hiszen én
én tanítottam

czélba löni tüzi fegyverrel és nyíl-vesszővel, mert atyjának igaz testvére valék.

Együtt nevelkedve vele, midőn elértük 15 éves korunkat, indián szokásként harcosokká avattak és a nagy szellemegáldotta mediczinát (varázs-szert) és totemet*) köllött Krisztekúm segélyével szerezniünk. Én, nagy fáradsággal, azt a madarat szereztem meg, melyet az imént láttál.

Biztam varázs-szeremben. Ezt az érzelmet, ezt a hitet: mondom néked, nem le-

het kiirtani a szivből. A gyermek hite és emlékei az embert sirjáig kísérik! Ime itt van.

És elő vette a kis tarka madárkát, melyet ujjal inge alatt viselt s elérzékenyült könyes, szemekkel nézdelé.

Feri szeretettel simogató meg az öregnek naptól barnult, izmos kezét.

— Mondja tovább, John bátyám! kérte rövid hallgatás után, szintén meghatottan az öreg elérzékenyülésétől.

KÜZDELEM A SZÜRKE MEDVÉVEL. (Lásd a 275. lapon.)

— Nem sok van már hátra. Körül-belől husz éves koromban megtudtam a haladkló Szökellő-gimtől származásom titkát. A vágy, hogy szüleimről és nemzetségemről valamit megtudjak, ki a világba, a fehérek közé üzött . . . De semmit sem tudtam meg. Születésem helye egészen megváltozott, idegenek laktak ott. Nem csüggedve kerestem, kutattam tovább. E közben természetesen

*) A totem az indiánusok czimere.

megkereszteltettem magamat; de amint az évek multak, oly arányban növekedett bennem a vágy tej-testvérem és törzsem után. Ha fehér voltam is, szivem vissza huzott a boldog gyermek-kor helyére. Oda érkezve, fájdalommal hallottam, hogy tej-testvéremet egy szürke medve széttépte s kunyhójában gyász és siralom lakik. Özvegye, szeretett gyermek-kori barátnőm, a Fehér-liliom, könyezve omlott keblemre. Ettől kezdve én lettem a család fenntartója, én láttam el

testvérem özvegyének kunyhóját vaddal, élelemmel. A törzs atyjaként tisztel. Villámsugar, fiatal kora mellett is a hatalmas törzs első főnöke, s bajnok híre törzsről törzsre száll. Most tehát érted, ugy-e: miért élek közöttük? Mit keresnek én künn az idegenek között, mikor a gyermek-kor édes emlékei és az igaz szeretet hozzájuk fűz?... De most fekdj le te is, fiu, mert éjjelre jár az idő. Takarózzál be jól, mert harmat-hulláskor hideg a levegő.

Kelet felől halványulni kezdtek a csilágok s az ébredő Feri már Villámsugarat látta, Béke-szerzővel felváltva szobor mozdulanságával őrködni; de mihelyt a hűvös hajnal első lehellete elsuhant a tábor fölött, az öreg is azonnal talpra ugrott, noha alig aludt pár órát.

(Folytatása következik.)

Rejtett közmondás.

Ha az alábbi szók mindegyikének elejébe egy-egy betűt tesznek, úgy, hogy mindegyikből más, ismét önálló értelmű szó váljék: a kezdő-betűkből egy híres magyarnak máris közmondássá vált szózata tűnik elő:

ugat, tele, ék, ér, tes, ál, löre, agy, szak, ég, lap, év, lég, agyar, ár, per, ur.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította Móra bácsi. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

AZ ELVARÁZSOLT MACZKÓ.

— Vig mese. —

(Képpel a czimlapon.)

OL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is tul az Üveghegyeken innen; volt egyszer egy király, akinek kicsi korától fogva igen furcsa nagy baja volt. Alig ha nem valami gonosz tündér legyintette meg még a bölcsejében, mert örökkön örökké sirt és bömbölt, még ha semmi baja sem volt is; nevetgélni pedig soha sem látták.

No, sir, bömböl más apró népség is sokat, hát a kis királyfi apja anyja eleinte nem igen busultak miatta. Azért királyfi, hogy úgy mulasson, ahogy a kedve tartja; ha pityergésben leli a kedvét, hát pityeregjen, amennyi csak kifér belőle.

Igen, de a kicsi királyfiból lassacska nagyocska fiú lett, aztán deli ifju; de a szája ekkor is folyton folyvást lefelé görbült és mindig olyan képet mutatott hozzá, mint ha örökké vad almát harapdálna vagy foghuzásra készülne. Soha sem nevette, akár milyen bohókás tréfát rendeztek is a mulattatására. Hiába biztatta apja, anyja: hogy ugyan nevensen már egy kicsit!... nagyot sohajtva felelé:

— De mikor nem tudok nevetni!

Nagy baj volt ez, de még nagyobb lett, mikor az öreg király meghalt és így a pityergős királyfi lépett a trónusra. Mert most már azt akarta, hogy ha ő nem tud nevetni, hát az egész országában se nevensen soha senki. Ki is hirdették a kemény törvényt, hogy jól vigyázzon mindenki, mert aki nevetésen rajta kaptatik, annak a feje irgalom nélkül lecsapatik.

Már így aztán csöppet sem volt mulatságos élet ebben az országban, annyira

nem, hogy az emberek rakásra pusztultak el, mert nem nevezhettek. Aki nem hiszi, próbálja meg, ne nevéssen, mikor nagy nevezhetnékje van; kifurja az az oldalát vagy megpukkad bele, vagy halálosan bele betegszik. A komédiások mind megbuktak és kivándoroltak, a cigány-bandák csupa kesergő bus nótát huztak, a tánczra pedig már csak öreg emberek emlékeztek a régi időkből, mikor még fiatalok voltak és szabad volt tánczra kerekednie annak, akinek kedve úgy tartotta.

A király tanácsosai össze dugták a fejüket és a fő-főminiszter végre oda lépett a király elé, hogy elmondja neki az ország sérelmes állapotát.

— Így már nem bírjuk ki sokáig, felséges királyom! Még pár esztendő... és nem lesz

többé aki nem hogy nevezhessen, de akár csak sirhasson is, mert kipusztul az országból egy szálíg minden ember, nem lesz népe felségednek.

A királynak borsónyi köny-cseppek potyogtak a szeméből.

— De hát mit tegyek? sohajttá. Azt nem engedhetem, hogy alattvalóim nevéssenek, mikor én nem nevetek.

— Hát nevéssen felséged!

— De ha nem tudok!
— Tanulja meg, a hű népe kedvéért.
— Vén legény vagyok már én a tanulásra. De a hű népem jóvoltáért, Isten neki!... ráadom öreg fejemet erre is. Hát taníts, kedves hivem.

— Nagyon könnyű az. Nyissa ki felséged a száját... úgy mint én... aztán huzza! Fölfelé ám, s nem olyan pityergősen lefelé... azután vigyan kezdje rá, hogy: »ha ha ha!«

A király nagyon figyelmesen nézte a tanítóját, aztán megpróbálta, hogy utánnozza. De bizony csak az lett belőle, hogy lefelé görbült a szája széle és vig nevetés helyett fájdalmasan zokogta:

— Hühühü!

— Nem jól van!

Nem így! szólt a főfőminiszter. Nem bús hühühü! Hanem vig hahaha!

Ujra mutatta, de minden újabb próba csak még rosszabbul sült el s a szegény király már szinte esuklott a sok sirástól.

— Bele halok ebbe a leczkébe! sóhajttá.

A fő-főminiszter is belátta, hogy nem boldogulnak. Most már csak egy mód van még hátra, ha ő felsége csakugyan akarna nevetni és akarna áldozni a hű népeért.

— Hogy ne akarnék? Persze hogy akarok!

A FÖSVÉNY KINCSE.

I.

*Gödröt ás a fösvény félreeső zugban.
»Ideje, hogy drága kincsemet eldugjam.
Fáj a foga rátok sok gyanus embernek.
Drága aranykáim! Itt nyugton pihentek.«*

— Akkor hát kihirdetjük országnak világnak, hogy aki felséges urunkat és királyunkat megnevelteti, az feleségül kapja a király-kisasszonyt és vele a fele királyságot. Már ez így szokás, mert valahol csak akadhat okosabb ember, mint mink vagyunk.

— No, az könnyen akadhat, dörmögte a király. Csak az a kérdés, hogy az én kedves lányom belé egyezik-e, hogy feleségül menjen ahhoz, aki engem megneveltet, bár ki legyen is az?

Ebben nem volt hiba. A király-kisasszony már maga is szeretett volna kedve szerint nevetni, mert jó kedvű leány volt; pedig hát ő is kénytelen volt mindig magába fojtani a nevetését, úgy hogy sokszor oldal-nyílást kapott tőle.

— Persze hogy bele egyezem!

Csak már egyszer legyünk vigan és ne vessünk!

Kihirdették tehát a dolgot és nagy lett a készülődés az egész országban, de még a szomszéd királyságokban is. Nem csak urak,

grófok, nagy-kalapu tótok, hanem valóságos királyfiak is vállalkoztak a próbára, mert hát nem minden héten akad olyan verseny, amelynél egy csoda-szép király-kisasszonyt és egy nagy királyság felét lehet megnyerni. Aki tehát valami jó tréfát, mókát, mulatságos produkciót tudott, az mind utra kelt a palotába, hogyszerencsét próbáljon.

De biz' ez nem sokáig tartott, mert egyik a másik után hosszú képpel sompolygott haza. Senki sem tudott olyan tréfát kieszelni, hogy a király csak el is mosolyodott volna rajta. Végre tehát már alig-alig próbálkozott valaki.

A FÖSVÉNY KINCSE.

II.

*Óatosan néz szét az elhagyott tájon,
Nehogy valaki a nyomába találjon.*

»Nem lát senki. Minden rendben van.« —

*Hej, pedig
Dehogy van! Ni, emitt tolvaj leselkedik.*

— Hiába való itt minden, mondogatták. Kár is bele fogni.

— Már én mégis csak megpróbálom.

Ezt egy fogatlan, igen öreg ember mondta, aki ott álldogált a kapuban, hosszú lánczot tartva a kezében; a láncz másik vége pedig karikánál fogva egy nagy medvének az orrába volt bele erősítve. Hát biz' ez, ugy látszik, afféle vándor medve-tánczoltató.

Be is ment a maczkóval a palotába és jelentkezett próbára.

— Ugyan hadd el, öreg! szólt a király szinte bosszusan. Láttam én már tánczoló medvét eleget. Azután meg te még nekem is az öreg apám lehetnél, hát csak nem akarod feleségül az én csoda-szép leányomat?

De az öreg nem tágitott.

— Ki van hirdetve, hát nekem is jussom van hozzá, hogy szerencsét próbáljak.

Ami igaz, igaz! Így hát teljesíteni köllött a kívánságát. Oda gyűlt az udvarra az egész udvari népség, az összes főméltóságok s trón-széket hoztak a királynak, egy kisebbet meg a király-kisasszonynak, aki szintén bosszankodva szólt:

— No, az már mégis sok, hogy még ilyen kóbor csavargó is próbál szerencsét! Ez uttal bizony még kívánom is, hogy alaposan fölsüljön. No, meg is lesz. Essünk túl rajta, fogjon hozzá!

Az öreg egy kis sipot vett elő és vig

nótára zendített rá. A maczkó két lábra állt és tánczolni kezdett. De hogy! Ilyet bizony még nem láttak. Ugy illegette-billegette magát, mint valami kényes gavallér; rikkantott, mint a tüzes csárdástánczos, hadonázott az első lábával és rázogatta a karmaiba adott keszkenőt. A komor király csak nézte, nézte, aztán egyszerre csak — csodák csodája!... elmosolyodott.

A többi udvari népség, mikor ezt látta, nem bírta tovább elfojtani a nevetést, hanem nagyot kaczagott;

a kaczagás pedig ragadós; csak hamar maga a király is ugy nevetett, hogy a könyve is kicsordult. Ennek láttára meg a király-kisasszony és mind a többiek örömben tapsoltak és még hangosabban kaczagtak; csak ugy rengett bele a palota udvara.

A FÖSVÉNY KINCSE.

III.

*Csöndes esti óra homályában, ó jaj!
Látná csak a fösvény, mit mivel a tolvaj!
A drága aranykák nem soká pihentek,
Még magnak valót sem hagyott a tolvaj meg.*

Majd eldültek mindnyájan nevetőkben s a király végre jelt adott, hogy már elég volt.

— No öreg, győztél! Már tudok nevetni . . . vége minden bűnnek, bajnak.

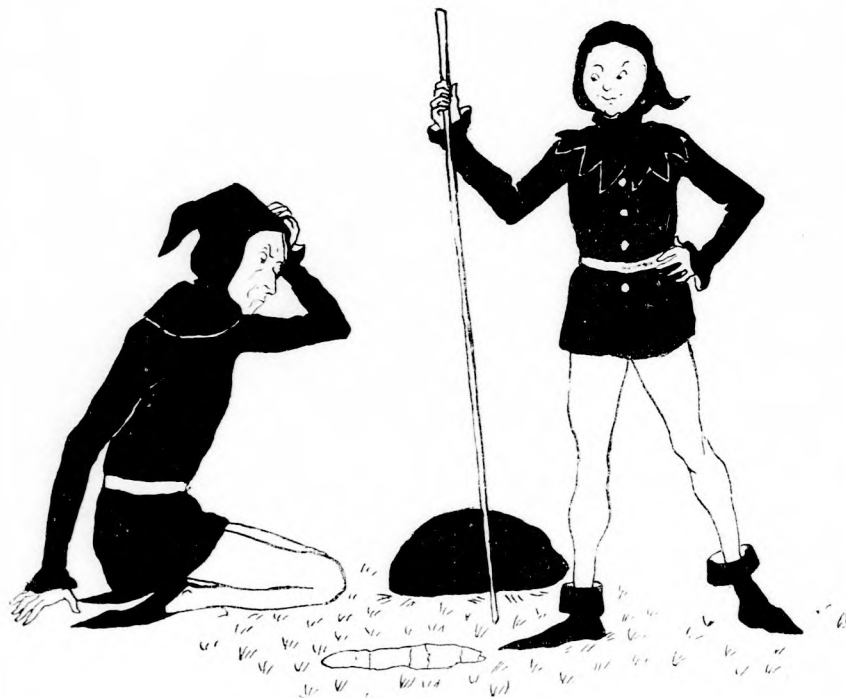
— Ugy-e bizony? szólt az öreg. Most tehát az ígért jutalom következik.

A király megvakarta a füle tövét.

— No, megígértem, hát állok is a sza-

A FÖSVÉNY KINCSE.

IV.

*Óbégat a fösvény. »Jaj, ó jaj! A kincsem!«
De szájalom, részvét a számára nincsen.
»Nem szolgált a kincsed senkinek javára, —
Senkit sem hat meg a fukar fösvény kára.«*

vamnak. Bizony nem hittem, hogy a vöm uram ilyen fogatlan vén ember lesz, aki a nagyapám lehetne.

— Fogatlan vén ember? szólt az öreg. Tévedsz, ó király! Nem rólam van szó. Hiszen nem én nevettemek meg, hanem

a maczkó. Tehát a maczkónak lesz a király-kisasszony a felesége.

No, már erre a király is, a király-kisasszony is az egész udvari népséggel majd hanyatt vágódott ijedtében. Hallott ilyet a világ? A maczkó legyen a király veje és a fele birodalom királya!

A király végre is nagyot nevetett.

— Ugyan ne mókázz, öreg! Ilyen furcsaságot nem mondhatsz komolyan.

— De nagyon komolyan mondom és komolyan kívánom, hogy váltsd be királyi szavadat, mert különben soha sem nevensz többé újra. Itt van a fő-ország-birád mondja meg igaz lelkére: nem jogos-e a kívánságom?

A vén ország-bíró kékült-zöldült, de végre is kinyögte:

— Mi türés-tagadás . . . a maczkó nevetetett meg . . . és úgy volt kihirdetve . . . hát igazza van.

— No már ez bolond história! szólt a király. Szavunkat adtuk, az igaz: én is, a leányom is, mert csak arra gondoltunk, hogy kis népünket megmentjük a további veszedelemtől. De hogy egy király-kisasszonyból Maczkóné asszonyság legyen! . . . Mit szólsz hozzá, kedves leányom?

A király-kisasszony ezalatt fölocsudott ámulatából és elszánta magát.

— Szavunkat adtuk és szent a királyi szó. Nem tudom ugyan, hogy lesz mint lesz, ha ez a maczkó ül majd mellettem a trónuson; de ha ez az ára annak, hogy felséges atyám és az egész ország fölszabaduljon, hát legyen! Leszek én, nem bánom, Maczkóné asszonyság.

— Uram Teremtőm! Maczkóné lesz! hüledezett a sok udvar-hölgy és főméltóság.

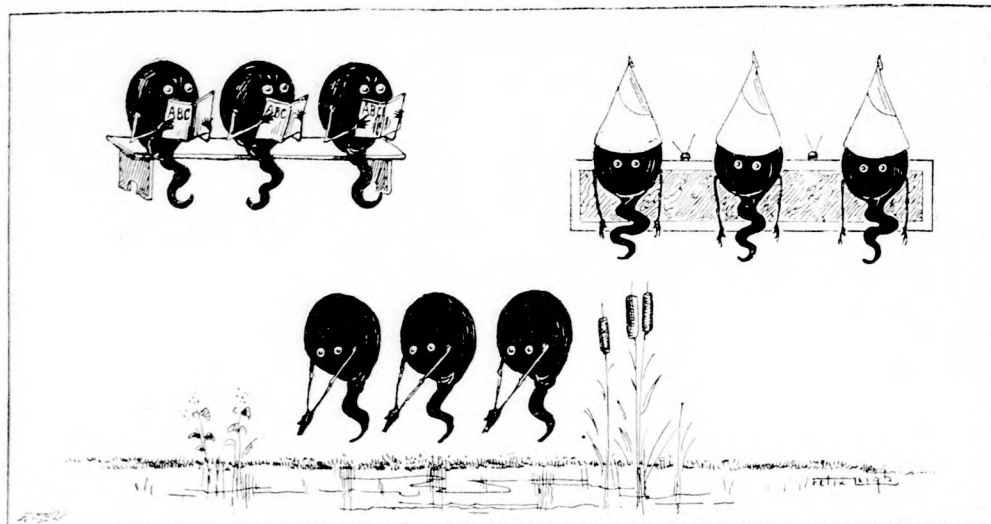
De nem igen sokáig értek rá a hüledezésre. Mert alig hogy a király-kisasszony befejezte a szavait, hirtelen fölegyenesegett a maczkó, nagyot mordult s e pillanatban végig repedt a hátán a bőre. A repedésen pedig mindenkinek nagy ámulatára deli termetű gyönyörű ifju lépett ki. (Lásd a képet a czimlapon.) Leborult a királykisasszony elé s így szólt:

— Hála neked, nemes király-leány! Földoldottál a varázslat alól. Mert arra voltam kárhoztatva, hogy fenevad képében bolyongjak öreg tanítómmal mind-addig, amíg egy király-leány a maga jó szántából ki nem mondja, hogy felesége lesz a bozontos csuf maczkónak. Királyfi vagyok ám én is, nagy országom van az Üveg-hegyen túl; oda viszlek, ha jösz velem.

Már így persze mindenki meg volt elégedve és olyan vigasság lett az országban, hogy bőven kipótolta a sok esztendei szomorúságot is. Legvigabb az öreg király volt, aki reggeltől estig kaczagott örömeiben, szinte bele fájdult az oldala. Csapott is a lányának és vejének olyan lakodalmat, hogy még Mese-országban sem látták párját. És azóta mindnyájan vígan és boldogan élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

HÁROM — FURA ÁLOM.

Szörnyü álom, szörnyü álom!
 Jaj . . . helyemet sem találok . . .
 Tollam jól megmerítettem,
 És kövér poczát ejtettem . . .
 Nem is egy volt, hanem három . . .
 Meg is viselt ez az álom.
 Nőttön-nöttek, cseperedtek
 A fekete tinta-cseppek.
 Farkot kaptak, megrezdültek,
 Azután egy padra ültek.
 S helyet alig hogy foglaltak,
 Nagy-ábéczt tanulgattak.
 S hogy már eleget tanultak,
 Háló-fejkötőbe bűttak;
 Tánczot kezdtek, ugrándoztak
 És egymással bolondoztak.

Az egyik most így szól: »Gyerünk!
 Ott a tóban megferedjünk!
 Farkat, szennyet majd ott hagyunk,
 Mert hiszen porontyok vagyunk.
 Békák leszünk mind a hányan,
 Uszkálgatunk mind a hárman.
 A kákásban megferedjünk,
 Szennyet, farkat benn-feledjünk.
 Békák leszünk mind a hárman,
 Brekegünk is nagy-vidáman:
 Kurutty . . . kurutty . . . brekeke . . .
 Ez a béka-ábécze.

* * *

Fura! Mégis de sajnálom,
 Hogy szét foszlott ez az álom.

A MEGLAKOLT TOLVAJ.

EGY este két medve-tánczoltató érkezett egy faluba. Betértek egy kocsmába, hogy az éjt ottan töltsék. A kocsmáros, aki a napokban adta el meghízott disznáját, a medvét az üres disznó-ólba zárta be. Éjfélkor egy tolvaj beosont az udvarba, hogy a disznót elloppja. Halkan nyitotta ki az ól ajtaját, bement, s átka-rolta a medvét abban a hiszemben, hogy a disznó van ott. A medve iszonyu bömbö-

lést hallatott, mely a tolvajt félelemmel töltötte el. Aztán hátulsó lábaira állott, s az első lábait pedig a tolvaj vállára vetette és kezdte fojtogatni. Ez mint a kárhozott kiabált segítségért. Kiáltásaira fölébredtek a kocsmáros és a medve-tánczoltatók. Siettek a szerencsétlen segítségére, de ezt már a vér teljesen elborította. Mire a vérengző állat karmai közül kimenthették, már agyon volt kinezva.

Dr. Ploetz K. nyomán francziából fordította

Joó Istvánka.

*Nap ellen a fejkötöm véd,
Ernyőm az esőtül . . .
Nem félek én sem záportul,
Nem félek a hőtül.*

*A távol látó-határon
Mind sürűbben feljö . . .
Olyan mint a krokodilus
Az a sötét felhő.*

*A nap hasztalan süt rája . . .
Sűrűsödik egyre;
Olyan kövér, hogy nem is bír
Fölszállni a hegyre.*

*Hopp! . . . már az első nehéz csepp
Lehullott a földre . . .
Krokodilus-felhő vize
Zuhog le a völgybe.*

*Sürgötös levél kezemben . . .
Neki vágok bátran!
Alig várja nagy-apóka
A szemközti házban.*

*Nap ellen a fejkötöm véd,
Ernyőm az esőtül . . .
Nem félek én sem záportul,
Nem félek a hőtül.*

A HÉT-KÖZNAPOK LÁZADÁSA.

— Példázat. —

SOKÁIG, nagyon sokáig, meg sem tudnám mondani mennyi ideig: békességben értek meg a hét napjai. Mind-egyik végezte a maga dolgát kivéve, a Vasárnapot, mely nem dolgozott; de azért első volt és vezérekedett a hét napjai között.

Egyszer aztán, nem tudom én mi ütött hozzájok: de a hat hétköznap elégedetlenkedni kezdett.

— Az nem igazság, hogy mindig Vasárnap az első, mindig ő jár legelől!

— Ugyan ne fészkelődjete! inté őket Vasárnap szeliden. Mindenki meg van szabva a maga helye; legokosabban teszi, ha beéri vele.

— Persze! Könnyen osztogatod a jó tanácsot, mikor te foglaltad le magadnak a legjobb helyet.

Leginkább zugolódtak Hétfő és Szombat.

— Már a nevem is mutatja, hogy elsőnek köllene lennem: a hét fejének, mondá Hétfő. Miért legyenek mindig csak második? Ez szörnyen boszantó, ez türehetetlen!

— Te még csak elviselheted, mert legalább a második vagy, kiáltá Szombat. De én, én! Itt kullogok leghátul, mindig utolsó vagyok!

Addig zugtak, zugolódtak, hogy Vasárnap, aki nagyon békés, nyugodalmas természetű volt, végre így szólt:

— Ne békétlenkedjete már no! Nem bánom, cseréljünk helyet. Te, Hétfő, lépj az én helyembe. Kedd a tiedbe és így a többi is mind rukkoljon eggyel előre! Szombat veszi át a Péntek dolgát és én leszek az utolsó nap Szombat helyett.

Hétfő teljesen meg volt elégedve. Szombat is örült, mert a Péntek helyén már nem utolsó, hanem utolsó-előtti lett. A többi napok is szívesen vették a cserét, mert így mindegyik közelebb jutott hozzá, hogy ha majd egyszer megint előre rukkolnak, hát a Vasárnap helyére kerülnek.

A szelid Vasárnap mindjárt át is adta a helyét, a többiek mind előre ugrottak eggyel, Hétfő belépett Vasárnap helyére,

Kedd átvette a Hétfő dolgát és így mind sorra; Szombat a Péntek helyére állt és az ő üresen maradt utolsó helyét Vasárnap foglalta el. Megkezdtek az új állapotot.

Megkezdtek, de Hétfő legelőször is nagy bosszankodással kezdte. Mert amint reggel fölébredt, semmi sem volt tetszésére. Mint afféle szorgalmas munkás, korai fölkeléshez volt szokva; most is korán ugrott ki az ágyából, de semmit sem talált készen, sőt még mindenki aludt a házban. Még tűz sem égett a konyhában, a reggeliről meg szó sem volt. Hétfő már éppen mérgesen föl akart pattani, mikor eszébe jutott, hol a bibi.

— Igaz a! Hiszen most Vasárnap helyén vagyok, az pedig későn szokott kelni. Ejnye no! Most mit csináljak? Csak nem fekszem vissza az ágyba, mikor eleget aludtam? Ki nem állhatom a lustálkodást.

Unatkozva, bosszankodva várt tehát. Jó sokáig várt, míg végre fölkel a ház népe. Akkor sem igen sietett senki, csak úgy lebzseltek.

— Ráérünk még, a nagy-mise csak kilenczkor kezdődik.

Az ám ni, templomba köll menni! Hétfő még soha sem volt nagy-misén, hát egy kicsit kíváncsi volt; de épp mert soha sem látta, nem is értette a nagy czerimoniát, nem tudta mikor kell fölállni, leterdelni; mindig bökdösték, nevettek rajta. De bezzeg megértette a prédikációt, mely mint ha egyenesen neki szólt volna, úgy felsorolta mindenféle hibáját és vétkét; szegény Hétfő csak úgy kékült-zöldült bele és zugolódva hagyta el a templomot.

— Hiszen nem mondom . . . igaz lehet . . . de sok a dolgom, nem értem rá, hogy gondolkozzam rajta . . . Hát ilyen kellemetlen dolgokat kell végig hallgatni? És elmélkedni rajta? Eh, inkább végzem a dolgomat . . . az idő nagyon kedvez, úgy is sürgetős a munka.

De nem lehetett ám.

— Hm! Most Vasárnap helyén vagyok. Ejnye no . . . még károm lesz belőle . . . És ilyen szép napot hiába fecsérelni el! Holtra unatkozom.

Sürgette az ebédet, de biz' azt nem találta pontosan déli harangszóra, ahogy ő

szokva volt. Vasárnap vendégek vannak, nagyobb a sütés-főzés. Majd eldült az éhségtől, mire ebédhez ült. No de volt aztán nagy trakta, amilyenben még nem volt része, mert rendesen igen mértékletesen élt. Most azonban hozzá látott a sok jó ételhez, italhoz és egyszerre csak azt vette észre, hogy majd megpukkad, a gyomra fáj, a feje fáj, szédül. Kisétált, diszes ünneplőjében eső érte utól, megázott s bosszusan tért haza.

Mikor este lefeküdt, nagyon elégedetlen volt a sorjával.

— Unatkoztam, beteggé tettem magamat, dorgálást hallottam, végig hevertem a szép napot . . . köszönöm szépen!

Nem jobban, hanem még rosszabbul járt Szombat, aki a Péntek helyét foglalta el. Csak hogy másféle módon járt rosszul. Viglegény volt Szombat, szeretett kissé elmulatgatni; hát azt vette észre, hogy erről szó sem lehet. Alig kapott egy kis harapni valót, és mikor föl pattant, még meg is szégyenült.

— Hiszen Péntek napja bőjti nap! mondák neki. Dolgozni kell, imádkozni és böjtölni.

És e mellett még azt is tapasztalta, hogy sokan huzódoznak tőle.

— Ó, a Péntek, az szerencsétlen nap!

— Ej, ostoba babona!

De biz' ő hiába beszélt, a babonásokkal nem bírhatott. Alig várta, hogy vége legyen a napnak.

— Hallod-e, Vasárnap, add vissza a helyemet! Inkább leszek utolsó a sorban, de a magam helyén, ahol jól megvagyok.

— Igen, de az én helyemen Hétfő van, hát nem térhetek vissza, felelé Vasárnap.

— Dehogy vagyok én ott, toppant közbe Hétfő. Aranyért sem maradok ott tovább. Megyek vissza a magam helyére, ahol kedvemre és hasznomra mozoghatok, dolgozhatom. Térjen kiki vissza a maga helyére, mely neki való, és ne higgye, hogy jobb volna a másé.

Kedd, Szerda s a többiek örültek, hogy más kárán okulhattak. Szépen vissza tért mindenik a maga helyére, ott meg is maradt és azóta megint békeességben és elégedetten élnek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 16-ik számában közölt nyelv-gyakorló feladvány megfejtésében kis olvasóim nagy számmal és dicséretes eredménnyel vettek részt. Ezuttal is sokan vettek ugyan föl jegyzékökbe olyan szavakat, melyek nem felelnek meg a kitűzött szabályoknak; ezeket gondos bírálattal kitörölvén, az tünt ki, hogy a legtöbb helyesen alkotott szót **Gerde Oszkár** küldte be, még pedig ezt a 61 szót:

sért, iker, rét, tér, kert, rétes, ser, rest, rés, sir, téres, sik, kis, kér, kés, ék, ékes, ékesít, ri, ir, és, kerít, ér, ért, érik, est, esik, kísér, kíséret, siket, is, érsek, étek, irt, kísért, két, ki, kiér, kies, ré, s, sí, siet, sérit, siker, te, ti, kitér, serét, kétes, siker, serít (tésztát gyur), továbbá: Tékes, Tés, Tris, Iske, Erk, Siter, Sítke, Rete, Reti: helységnevek.

Helyesen fejtették meg továbbá, a zárjel közt foglalt számú szavakkal: Kármán Jozefina és Miklós (55), Wollner Antal (54), Marczali Bözse és Póli (50), Probstner Arthur (54), Virághalmy Juliska (49), Pollák Irén és Margit (51), Sylvester Irma és Zoltán (54), Diemár Kálmán (49), Kalmár Rózsika (46), Királyfi Vilma (49), Ember Pista (48), Boros Emmike (49), Farkas Iluska, Maricza és Iaczkika (47), Fáy Endre és Árpád (44), Perczel Flóra (39), Irányi Pista (31), Herendi Böske (28), Záborszky Mariska és Dezső (42), Kazy Livia (30), Gáldonyi Mariska és Miklós (43), Pethő Pista (31), Cs. Tóth Gizike (33), Zádor György (31), Ghillány Sándor (33), Löbl Irma (38), Schweiger Margit, Rózi és Möricz (39), Gyártás Berta (39), Basch Bözsike (35), Weisz Béla (24), Imrédy Mariska (45), Oselkó Margit (44), Balogh Andorka (36), Szathmáry Karolina (22), Stein Lajos (43), Horváth Margitka (20; nincs, aki közületek ne ohajtana nyerni; tehát kár ezt külön megemlíteni. *F. b.*), Katz Zoltán (33), Wehrmann Géza (21), Janzós Ferencz (22), Krivány Dini és Jankó (28), Mittelmann Adél (23), Kövesi Jenő (41), Ohrenstein Klára (40), Csukássy Lóránd (40), Kerpely Jenő (20), Seyderhelm Rikárd (19), Ránzai Anna (24), Madarassy Gábor (32), Korbuly Józsi (35), Jülel Jani és Tihamér (7), Masjon Márta és Vilike (13), Ifj. Körösi Károly (35), Nagy Kálmán (31), Meszleny Iván (27), Szilágyi Liza és Misike (32), Lőrinczy Mariska (30), Schwarz József és Béla (42), Hajdu József (29), Wittenberger Ilona (21), Pietsch Jolán, Béla és Kálmán (35), Szász Zsombor (23), Jurenák Ferencz (30), Gyenes Zoltán (38), Bachrach Mátyás (5), Medovarszky Mátyás (18), Robert

Lajos (28), Angermayer Béla (35), Scheer József (37), Grubits Mariska és Tivadar (36), Sebess Ernő és Szakács Dalma (20), ifj. Jákó János (35), Manheim Lajos (30; nevedet mért írod olyan habarva? *F. b.*), Szamek Margit és Zoltán (24), Hazai Jolánka (25), Mérey Ágosta (5; küldtél vagy száz ilyen szót: *madár, sajka, kard, kátyu* stb. Hol látod a föladvott szóban ezeket a bötüket? *F. b.*), Mándy Thyra (42), Könyöki Ilona (41), Piller Géza (44), Bogyay Ernő (43), Sugár Kálmán (34), Kuzma Albi (27), Steiner Olga, Leo, Dezső és Misi (15), Veress Gizike (29), Hentz Olga és Gyöző (28), Péterfy Alice (47), Hajnik Ilonka és Imre (48), Kisfaludy Ferencz (32), Basch Andor (32), Bakos Gábor (43), Sparger Bóra és László (47), Gallatz Imre (27), Barkóczy György (38), Hekler Gizike (40), Vatay Miczi (17), Nyáry Ida (33), Benkó Jenő (32), Sármezey Miczi és Annuska (35), Vállas Ilonka (46), Graefl Paula és Márta (19), Barakonyi Erzsike (44), Engelmann Jenő (38), Haydín István (31), Markovics Aladár és Fischer Béla (30), Krausz Szidike (38), Keresztély Marianna és Ernő (32), Bohrandt Lajos (40), Danielisz Margit, Jenő és Sándor (27), Feldmann Gyula (31), Ringer Lilike (31), Kricsa Andorka (16; ügyesen állítottad mondatokba össze, csak az a baj, hogy a feladványnak meg nem felelő szókat is használtál. *F. b.*), Kloos Gizella (17), Mikus Margitka (38), Braun Adrienne (31), Armuth Erzsí (21), Esterházy Erzsébetke (27), Badiés Gizella (44), Kaszás Irén (24), Weber Szerénke és Józsi (33), Kovács Irénke és Jeszenszky Andor (45), Sier Friczike (53), Zubor Imre (43), Freund Imike (21), Lányi Rudolf (49), Pyber Margit és Béla (42), Székely Lajos (42), Kláber Alfréd (43), Weszter Malvina és Béla (21), Krajcsovicz Ottó és Sándorka (25), Szent-Ivány Carla (44), Bournáz Kamilla és Gizella (29), Ghyecz Józsi (44; gondosabb és tisztább írást követelek. *F. b.*), Lenek Emil (32), Pollák Karolina, Vilmos és Lajos (41), Szerdahelyi Iluska (52), Pleier Olga (40), Neumann Lajos (11), Danilovicz Teréz (48), Hrabéczy Anna és Zoltán (34), Endrei Ilona és Rudolf (32; a *Rezső* nem név. *F. b.*), Schwarz Magda és Berthold (32), Gillemot Lajos (25), Török Imre (39), Nékám István (38; a figyelmeztetés után sem figyeltél eléggé; nézd meg csak a *kerék, rikit, sértés* stb. szavakat, nem fordul-e bennök ugyanegy betű kétszer elő? Pedig ilyen szó sok volt az újabb jegyzékben is.), Rotter Dora és Teréz (44), Goldberger Ella (54), Sternberg Anna (40), Weisz Mariska és Sándor (39), Somogyi Zsiga (26), Zombory Margit és Géza (33), Gerlóczy Endre (38), Lukács Irma (29), Vadas Zoltán (31), Szigeti testvérek (47), Grünhut Lucy és Elza (48), Vancsó Anna (38), Fischl Izabella (48), Patterson Margit és Orsolya (42), Hollaky Ferencz (27), Szőke Miczi (42), Szalontay Barna (56), Vladár Matild és Endre (44), Rakovszky Marcsa és László (52; kiötöké a szép írás? *F. b.*), Herczeg Ilona

és Albert (37), Bolyó Pálma és Károly (39), Mészár Irénke (17), Szórády Pista (24; te sem tartod meg szorosán a levélírás szabályait. *F. b.*), Löllbach Emmike.

A legtöbb helyesen alkotott szó beküldőjének, *Gerde Oszkár*nak, *Budapesten*, a kitűzött jutalomkönyvet (*»A hősök«*, görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágoston*, hat eredeti könyvomatú képpel, disz-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LII. kötet 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Probstner Arthur, Bolyó Pálma és Károly, Engelmann Jenő, Herendi Böske, Molnár Ilonka (részben), Gáldonyi Mariska és Miklós, Balogh Andorka, Gál Pista, Löllbach Emmike, Markovics Aladár és Fischer Béla, Hentz Olga és Győző, Przybilla Jenő, Franck Mariska, Fischl Izabella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Turek Berczi. A székes főváros fürdőiről ki-merítő utba-igazitással szolgál minden *»Budapesti Kalauz«*. Az ezerévi kiállítás alkalmára sok efféle jelent meg. — **Löbl Irma.** Besoroztam. — *ifj. S. (Bápst.)* A kurtán oda firkantott nevedből csak ennyit értettem meg, s így legjobb akaratom mellett sem közölhetem megfejtésedet. Levelet írnod nem kötelesség; de ha irsz, megkövetelem, hogy azt tartozó figyelemmel s ne hebehurgyán elhánnyva irjad. — **»Sovárgás«**. A 12 évesnél idősb lányka sok van, aki egyáltalán nem vallja azt, hogy kénytelen verselni. Különben, ha a *»sovárgás«*-ban egyebet látnék alakalan és czéltalan ábrándozásnál, nem sajnálnám a biztatást. De *»hableány«* és *»lovag«*! Már ez *»out of season«*, mint az angol mondja. — **Bolyó Pálma.** Hiszen a te írásod igen takaros! Jó kívánságokat szívből köszönöm. — **Ranzenberger Lajos.** Csupán az első merőleges és első függőleges sorra voltál tekintettel. Ilyen formán nagyon könnyű volna a rejtvény-csinálás. Veszek egy 5., egy 4., egy 3 — 2 — és 1 tagu szót, bele bujtatom mindegyiket egy koczkába: ezzel bizony még nem szerkesztettem megfejtésre érdemes rejtvényt. — **Reich Alfréd.** A leveled homlokzata oly széles, hogy biz' azon eltért volna annak a Dampfműhlenbesitzernek a magyar neve is, mert, hogy is mondjam csak? ... végre sem Németországban van Eör-Darma. De hát persze, te ebben nem vagy hibás. — **Fáy testv.** De mikor az az író nem akar megnevezkedni! — **Goldman Pali.** *»Nem volt, hanem lesz«*: ezt *Széchenyi István* gróf nem *Budapestről*, hanem *Magyarországról* mondta. *»Mamá miféle szó? A kérdezett czime végett fordulj a kiadó-hivatalhoz.«* — **Okolicsányi Marcsa.**

Ünnepi utazásod leírását olvasva, bizony kifelé vágytam magam is a szabadba ebből a kő-rengtegből. — **Egel Jolánka és Rózsika.** Magyarban nem irunk *Jacobot* hanem *Jákóbot*. S ezzel a ti rejtvénykétek meg is szünt. A másik meg nagyon ismeretes. Az a kis virág-bokrétá azonban megvigasztalt a veszteségért. Nagyon szépen köszönöm. — **Haydin István.** Ha elfogadtam, be is soroztam. Ha pedig be van sorozva, ki is fog rukkolni, ha az előtte jelentkezett régiebb seregek már elmaséroztak. Ugy ám, kis katonám: aki oly kemény parancsnoki hangon kérdezel. — **Basch Andor.** A *»par«* szótag sehogy sincsen megmagyarázva, mert rajza érthetetlen. Kérdésedre az a kitűnő művész, kinek közelében élsz, meg fogja adni a felvilágosítást. — **Sármezey Miczi és Annuska.** Mind a kettő bevált s meg is fog jelenni. — **Péterfy Alice.** Leg is jobb a kiadó-hivatalnál tudakolni a kért nevet és czimet, mivel ennél vannak a *»Kis Lap«* járatóinak nevei följegyezve. Mellesleg: az *Alice* névben a *c* alá nem való a *cédille*-jegy. Ez a jegy arra szolgál, hogy a francia *c-t* *sz-szé* változtassa, mely e végből csupán a mély hangzók *a, o, u* előtt kapja az enyhítő kampót. *P. o.:* recevoir (kap) mágon (kőmives). — **Braun Adrienne.** Szerdán este szívesen látlak. — **Keresztély Marianna.** Én is csak kívánhatom. A többi azonban a véletlen dolga. Mentől előbb örvendeztes meg azzal a jó hírrel, hogy Ernő vitéz ismét talpra ugrott. — **Krausz Szidike.** Az előző üzenet eleje neked is szól. *»Szombati lap«* cz. ujságot nem ismerek. Ha pedig a *»Kis Lap«* utóbbi számát érted alatta: e végett fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Wagner Eveline.** Mihelyest rája kerül a *»sor.«* Mert *»sort«* kell tartanom. A régebben beküldötteket illeti az elsőség. Ennek méltányosságát csak belátod? — **Freund Imke.** Kereszt-nevedből következtetve: nagyon kicsi gyermek (fiu-e vagy lány? ... nem tudom) lehetsz még. Ennek a te gyöngéd korodnak tudom be, midőn azt kéred tőlem, hogy a megfejtő nevei közül a tiedet huzzam ki elsőnek. 1-ór nem én huzom ki; 2-ór ha én huznám sem hamisítanám meg a szerencsét. — **Markovics Aladár és Fischer Béla.** A rejtvényetek régi. Abból a másikkól nem sokára ismét kaptok jókora közleményt. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Szilágyi Liza és *Misike (Rác-Keve) Toldy Ilonkával* és *Ferikével.*

ROVÁS.

I. T. és E. — L. A. — és B. D. Irkából tépett papirosra nem szokás levelet írni. Piszkos kéziratot nem nézhetek el. Ez okból a megfejtéseket nem sorozhatom be. *F. b.*